

Egészen fiatalon kezdett el rajzolni

Nagy Gizellát, egykori székelyhídi lakosként, nagyon rég ismerem, s azt is tudtam róla, hogy amatőr képzőművészként sokan tisztelik, és felfigyeltek alkotásaira. A férje dr. Nagy Árpád, Székelyhíd köztisztviselő orvos volt, vele az évek folyamán közeli barátok lettünk. Aztán én elkerültem Székelyhídről, ők pedig a '90-es évek eleje óta Magyarországon élnek. A közösségi oldalakon talákoztam újra Nagy Gizellával, és alkotásait is ott láthattam. Online készült vele az alábbi interjú.

– *Kérem, beszéljen az életéről!*

– Életem első felét, közel negyven évet Székelyhídon éltem le, itt születtem 1953-ban. Szüleim a második világháború után jöttek a Székelyföldről az érmelléki településre, és a Házhelyként ismert negyedben vettek telket és építettek házat. Itt nőttünk fel három testvéremmel. Az általános iskola elvégzése után képzőművészeti középiskolába készültem Marosvásárhelyre, de pechemre abban az évben csak román nyelven indultak osztályok, ezért nem mentem el felvételizni. Közben a gimnáziumról is lemaradtam, ezt később pótoltam estiben. Végül kereskedelmi iskolába felvételiztem, Sepsiszentgyörgyön végeztem el a kétéves képzést. Miután végeztem, az akkor Székelyhídon újonnan épült, modern cukrászdába kerültem. Jól éreztem ott magamat, kiváló kollégákkal dolgoztam együtt. 1971-ben megismerkedtem későbbi férjemmel, dr. Nagy Árpáddal, aki nem sokkal azelőtt került Székelyhídra orvosként nyolc év moldvai szolgálat után. Első találkozásunkkor azt hittem, „átutazó” lesz a kapcsolatunk, és többet nem látom őt, de nem így történt. Hatalmas szerelem lett belőle, s a következő évben összeházasodtunk. Ennek már közel 50 éve.

– *Mióta vonzza a rajzolás, festés?*

Nagy Gizella gyermekkorától vonzódik a képzőművészethez

– Rajzolni elég korán kezdtem. Egy nagybátyám nevelő volt a középiskolában, ő hozta nekem mindig a színes ceruzákat, rajzokat és rajzpapírt, és tőle kaptam az első biztatást, mert tehetségesnek látott. Amikor munkába álltam, valami akkor is hiányzott, így rajzkörre jártam a kultúrházba. Niederkorn János rajztanár tartotta, sokat tanultam tőle, de irodalmi körös is voltam mintegy nyolc évig. Csoportos szavalóesteket rendeztünk a drága Sóki Cica néniével, később Rákóczi Lajos tanárral. Ady Endre-, József Attila-, Arany János-, Várnai Zseni-esteket rendeztünk a színház épületében, de általában a környező településeken is bemutattuk műsorunkat. Közben családi okokból szüleimmel Nagyváradra költöztünk, ott a Zöldfa utcai Hermes üzletben dolgoztam. Azt hittem, vége a kapcsolatunknak dr. Nagy Árpáddal, de nem így lett... Néhány hét múlva megkeresett, és folytattuk, ahol abbahagytuk, bejárt hozzám udvarolni. Amikor megszületett a fiunk, visszaköltözött az egész család Székelyhídra. Egy év múlva elhoztuk a férjem fiait az édesanyjától, Diószegről, mert ő nevelte őket hat hónapos koruktól, mivel az anyjuk el-

hagyta őket, s a törvényszék a férjemnek ítélte a gyerekeket. Így húszévesen egyszerre három fiam lett! A fiúk nevelése teljesen elterelte a figyelmet az egyéni vágyaimról, hogy fessék, hogy rajzoljak. De jó kis család lettünk, a fiúk rendesek, szófogadók voltak, és jól tanultak. Mellettük én is tanultam, ekkor fejeztem be a középiskolát, és átképeztem magam orvosírnoknak. Majd elkezdtem dolgozni az orvosi rendelőben, akkor a férjem volt annak a vezetője. Ő nagyon népszerű volt, szerették a betegek, ha rendelt, tömve volt a váróterem, emellett nagyon jó apa is volt. A nagyfiúk az általános iskola elvégzése után Nagyváradon jártak középiskolába, mivel Székelyhídon csak X. osztályig volt oktatás. Érettségi után nem sikerült az egyetemre bejutniuk – ez már a '80-as évek második felében volt. Elvitték őket katonának. Egy év korkülönbség volt köztük, így hat hónapig egyszerre voltak katonák, végül leszereltek. Akkor kezdődtek

Csendélet

Tájkép

Önarckép

a szökések Magyarországra. Minden fiatalnak ez volt az álma. A mi fiaink is ezt tervezték. Egy nap aztán a nagyfiú átlovagolt, szerencséje volt... Nagyon megijedtünk, hogy a másik kettő is követi. Ami szörnyű lett volna, mert már lőtték is. De közben jött a „forradalom”, a rendszerváltás, s a férjem kijelentette, hogy most már nem megyünk sehova, beszélni sem volt szabad róla. Nyakába vette a Nemzeti Megmentési Front irányítását Székelyhídon, az emberek őt választották elnöknek. Az a három hónap maga volt a pokol, nem részletezem, mindannyian emlékszünk rá. A székelyhídiakat ráadásul nagyon megzavarták a Belgiumból érkezett adományok, azon veszekedtek, verekedtek. Mi a rendelőben a férjem utasítására az utolsó szem gyógyszert is felleltároztuk, a felbontott és félig elhasználtakat is. Sokról azt sem tudtuk, mire való. Az emberek meg követelték az életmentő gyógyszereket. Egy nap szétverték a rendelőt, a rendőrség csak mosolygott. A belgák meg fényképezték a cirkuszt... szörnyen megalázó volt... Ezek az események, no meg a marosvásárhelyi pogrom engem arra az elhatározásra juttatott, hogy innen elmegyünk. Végül a férjem is ráállt, meggyőzték a rendelő dolgozói is, akik szembefordultak vele, illetve a háta mögött le akarták váltani. Nem is értettük, miért ilyen ellenségesek, nagyot csalódtunk. Én kitaróan jártam Váradra, a rendőrségre a végleges útlevelet intézni az áttelepüléshez, Bukarestbe is egyedül mentem a vízumért. Végre megvolt minden az áttelepüléshez. Magyarországon egy 1000 lelkes faluban kaptunk helyet,

(folytatás a következő oldalon)

Egészen fiatalon kezdett el rajzolni

(folytatás az előző oldalról)

➤ a határ túloldalán, Kokadon. Itt dolgoztunk 25 évig. A kokadiak nagyon rendesek voltak, persze mi is velük. Itt is zajlott az élet, a fiúk jöttek-mentek. A közös fiunk itt érettségizett. Debrecenbe jártak egyetemre, jó, hogy itt voltunk, tudtuk támogatni őket. Mind a hárman a gyermekvédelemben dolgoznak, nevelőszülő-látogatók. Megnősültek, rendes családapák lettek, van hat unokánk. Miután a fiúk elköltöztek, rengeteg időm lett, ekkor kezdtem el újra festeni, illetve beiratkoztam online Nagy Krisztián KINVA festőművész akadémiájára. Itt tanultam meg az alapokat, a színelméletet, a különböző technikákat, olajjal és akrillal dolgozni. És most kedvemre festek – hol portrét, hol csendéletet vagy tájképet. Egyfajta flow-élményt, időtlenséget ad számomra, és ez a lényeg.

– Voltak kiállításai?

– Néhány csoportos tárlatom volt Székelyhídon, Kokadon és Debrecenben. Ezekre meghívtak, de én nem kerestem a lehetőséget, ezért nem volt egyéni kiállításom. Online szoktam küldeni különböző oldalakra képet, olyan szervezetekhez, amelyeknek tagja vagyok. Például a Retro International Art oldalon vannak fent képeim, egymás után bekerültek a kiváló alkotások gyűjteményébe, nekem ez is jó érzés. Miután Kokadon befe-

Szentendre

Visegrád

Változatos témákat dolgoz ki

jeztük és nyugdíjba mentünk, a szentendrei sziget csúcsán, Kisorosziban vettünk egy nyaralót, és az egész nyarat ott töltjük az unokákkal. Gyönyörű a táj, ott is szoktam festeni. Egyébként Debrecen belvárosában lakunk, itt járok kiállításokra inspirálódni, feltöltődni. Értékrendszerem szerint örömfestő vagyok, ez meghatározza személyes nézőpontomat a mesterség tiszteletével és alázatával. Figurális képekben gondolkodom, ezekből tudok létrehozni új motívumokat, a színeket és formákat saját izlésem, érzésem szerint festem meg, mindvégig élvezve az alkotás örömét. Azt hiszem, ezek még csak az alapok voltak, következő lépéseim a szimbolizmus világába fognak vezetni, ahol a kép a képben és ablak a világra motívumokat fogok festeni, és így fogok eljutni a végtelenbe.

Dérer Ferenc